

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **H. T.**
zastoupena advokátem Mgr. Josefem Brožem, sídlem Pod Všemi
svatými 288/18, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2019, č.j. MV-153177-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 1. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 20. 1. 2020, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2019, č.j. MV-153177-4/SO-2019 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 10. 9. 2019, č.j. OAM-34244-27/DP-2018 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a platnost tohoto povolení nebyla dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném do 30. 7. 2019, prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že přesto, že je napadené rozhodnutí obsáhlé, není dostatečně odůvodněno a obsahuje zcela nesprávné posouzení skutkových zjištění týkajících se situace žalobkyně, kdy je na její situaci nahlíženo s přepjatým formalismem ze strany žalované i prvoinstančního orgánu. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné a podává proti tomuto rozhodnutí žalobu.
3. Žalobkyně namítala, že správní orgány postupují přepjatě formalisticky a vůbec neberou v potaz okolnosti případu. Žalobkyně byla v době podání žádosti podnikatelem v souladu s vydaným povolením k dlouhodobému pobytu. Nic nebránilo vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, žalobkyně se nedopustila žádného protiprávního [jednání]. Posouzení ve vztahu k provedené kontrole OIP je ze strany správního orgánu extrémně tvrdé a přepjatě formalistické. Zcela ignoruje smluvní svobodu danou subjektům právního vztahu zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „*občanský zákoník*“). Správní orgán vůbec nezkoumal individuální situaci žalobkyně a pouze bez jakéhokoli prověření převzal neopodstatněné tvrzení OIP, který zaměňuje dozor nad prováděním díla s podřízeností v rámci zaměstnání. Z protokolu OIP z kontroly jednoznačně vyplývá, že žalobkyně plnila smlouvu o dílo v rámci svého živnostenského oprávnění. Zaměstnanecký vztah řeší výhradně zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „*zákoník práce*“), který stanovuje přesný okruh smluv, jimiž se zakládá pracovněprávní vztah a jejich náležitosti. Žalobkyně jako podnikatel měla uzavřenou smlouvu o dílo se spol. MYDAV PLZEŇ s.r.o., kdy v rámci této spolupráce přijímala zakázky, a to včetně dlouhodobých, kdy tomu uzavřená smlouva nijak nebrání. Smlouva o dílo není zákoníkem práce vůbec upravována a je plně v dikci občanského zákoníku, kdy tento typ smlouvy nemá s pracovněprávním vztahem nic společného. V žádném případě se nejednalo o závislou činnost mimo pracovní vztah, neboť žalobkyně mohla kdykoliv smlouvu vypovědět a nebyla v podřízenosti k spol. MYDAV PLZEŇ s.r.o. a ani žádné jiné společnosti. Žalobkyně byla vázána jen a pouze ustanoveními smlouvy o dílo. To, že žalobkyně plní dílo i v jiném místě u jiného subjektu na základě smlouvy se spol. MYDAV PLZEŇ s.r.o., není v rozporu s podnikáním ani s uzavřenou smlouvou. Naopak podporuje plně tvrzení, že se žalobkyně chová plně dle vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Pokud v rámci svého podnikání uzavřela žalobkyně smlouvy i s jinými subjekty na úklidové práce, nejedná se o závislou činnost mimo pracovní vztah. To, že si smluvní partner kontroluje

kvalitu díla, nelze v žádném případě označit za podřízenost, ale za běžnou opatrnost při plnění smlouvy o dílo. Rovněž rozsah díla (služeb) se může při dlouhodobé spolupráci měnit, a tedy lze si bez dalšího ujednat, že rozsah díla (služeb) stanoví zástupce objednatele (jím pověřená osoba). Toto je zcela běžná praxe, která nemá nic společného s nelegální zaměstnaností. U občana České republiky by výše uvedené vůbec nebylo předmětem zkoumání správních orgánů. Lze konstatovat, že správní orgány přistupují k posuzování shodné situace k žalobkyni diskriminačně. Již samotné tvrzení, že žalobkyně pracuje ve společnosti MYDAV PLZEŇ s.r.o. či OREA HOTELS s.r.o., je zavádějící a účelové. Žalobkyně zde vykonává dílo na základě smluv a v žádném případě zde „nepracuje“ ve smyslu zaměstnaneckém, tedy ve smyslu zákoníku práce. Správné označení je, že zde provádí činnost dle smlouvy o dílo. Jednání žalobkyně vůbec nenaplnňuje definici § 2 zákoníku práce, tak jak ji uvádí správní orgán v napadeném rozhodnutí. Dále žalobkyně namítala, že dlouhodobá spolupráce s jedním klientem (např. MYDAV PLZEŇ s.r.o.) neznamena v žádném případě závislou činnost mimo pracovní vztah. Žalobkyně odmítá tvrzení správního orgánu o podřízenosti v rámci plnění smluvních povinností. Rovněž i tvrzení OIP, že činnost má znaky závislé činnosti, je nepravdivé. Žalobkyně je podnikatel, zcela samostatný a nezávislý na výše zmíněných subjektech. Nemá ani zdaleka postavení zaměstnance. Správní orgán účelově zaměňuje dlouhodobou spolupráci za závislou činnost, což je nezákonné. OIP ani nezačal proti žalobkyni žádné řízení ve vztahu k nelegální práci, je tedy zřejmé, že samotný OIP vyslovil pouze domněnky bez důkazů, a tedy sám OIP není přesvědčen o nelegálním jednání žalobkyně. Na základě domněnek, bez jejich prokázání důkazy, nelze v žádném případě tvrdit, že žalobkyně prováděla závislou činnost mimo pracovněprávní vztah. Žalobkyně prováděla práci v rámci svého živnostenského oprávnění a vůbec se nemusela zabývat vnitřními záležitostmi objednatele, ať už to byl MYDAV PLZEŇ s.r.o. či OREA HOTELS s.r.o. Pokud řádně provedla dílo a dostala za něj zaplacení, jednalo se o podnikání v rámci živnostenského oprávnění. Žalobkyně po celou dobu dlouhodobého pobytu prováděla podnikatelskou činnost, to potvrzuje i skutečnost, že jí byl dlouhodobý pobyt nejméně jednou od roku 2010 prodloužen. Správní orgán v napadeném rozhodnutí popírá své vlastní rozhodnutí o dřívějším prodloužení pobytu. Z jednání správního orgánu je zcela zřejmá účelovost, kdy od roku 2004 do současné doby žádný problém žalobkyně při prodloužování pobytu neměla. V žádném případě není na straně žalobkyně jakákoliv překážka, která by bránila prodloužení pobytu žalobkyně ve smyslu podané žádosti.

4. Dále je dle žalobkyně nutno uvést, že žalobkyně je na území ČR 9 let, a tedy rozhodnutí o neprodloužení by zcela určitě mělo nepřiměřený dopad na soukromý a rodinný život žalobkyně, a to zejména finanční, kdy svou rodinu finančně podporuje. Rozdíl v příjmech na Ukrajině a v ČR je propastný, a tedy neprodloužení pobytu bude znamenat extrémní zhoršení finanční situace rodiny.
5. S ohledem na výše uvedené žalobkyně konstatovala, že správní orgány postupovaly nezákonně.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně rozporuje závěr prvoinstančního orgánu, závěr žalované a závěr Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj o výkonu nelegální práce žalobkyně. Dle názoru žalobkyně je její činnost podnikáním, když plnila smlouvu o dílo v rámci svého živnostenského

oprávnění. Žalobní námitky byly obsaženy i v odvolání žalobkyně. Vzhledem k tomu, že s námitkami žalobkyně se žalovaná již vypořádala v napadeném rozhodnutí, v němž poskytla komplexní výklad předmětné problematiky, setrvává žalovaná i v tomto vyjádření plně na svém názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že rozhodující je faktický stav, nikoli způsob smluvního ošetření vztahu mezi žalobkyní a společností MYDAV PLZEŇ s.r.o. Tímto žalovaná na svoji argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí v plném rozsahu odkazuje.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřily nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byly poučeny o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

9. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
10. Soud má za to, že správní orgány zjistily skutkový stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a na základě něho dospěly ke správným závěrům.
11. Činnost žalobkyně na území České republiky nebyla podnikáním, nýbrž výkonem závislé činnosti.
12. Definici znaků závislé práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014. č.j. 6 Ads 46/2013-35, ze kterého vyplývá, že za znaky závislé práce je nutno považovat soustavnost, osobní výkon práce, vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů. Doplnkovým hlediskem může být dle Nejvyššího správního soudu i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob. V citovaném rozsudku je pak dále uvedeno, že: *„Nejvyšší správní soud uzavírá, že společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“*
13. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vycházely správní orgány z kontroly oblastního inspektorátu práce, tj. protokolu ze dne 25. 4. 2019, a vlastní výpovědi žalobkyně ze dne 20. 3. 2019.
14. Žalobkyně při kontrole uvedla, že v hotelu Horizont pracuje jako pokojská. Nějakou

smlouvu má uzavřenou. Občas také vypomáhá v kuchyni, myje nádobí a uklízí. Mzdu dostává v hotovosti každý měsíc, pracovní oděv a pomůcky dostává od zaměstnavatele. Práci jí přiděluje a kontroluje H.

15. Při své výpovědi pak žalobkyně uvedla, že ráno přijde v 6 hodin na hotel, uklidí recepci a kancelář. Poté má raport, kde je napsáno, co má za ten den udělat a jaké pokoje má uklidit. Může si dát pauzu od 11 do půl 12. Někdy pracuje i 10 12 hodin denně. Pak si může udělat pauzu na večeri od 5 do půl 6. Tričko, kalhoty a boty si koupila sama. Taky si sama kupuje hadry a mycí prostředky. Paní vedoucí každý den zkontroluje její práci a podepíše do raportu, že to má splněno. Raport si žalobkyně nechá u sebe a na konci měsíce to odevzdá paní vedoucí, a pokud je všechno v pořádku, tak jí spočítá hodiny a ona vystaví fakturu. Peníze dostává v hotovosti. Žalobkyně byla proškolená na bezpečnost práce.
16. Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Žadatelka vykonávala pro kontrolovanou osobu závislou práci a všechny znaky závislé práce byly naplněny. Žadatelka vykonávala práci ve vztahu nadřízenosti kontrolované osoby, když byla podřízena paní H. B. (zaměstnanec kontrolované osoby), která podnikajícím fyzickým osobám přidělovala práci a kontrolovala její provedení (pokyny zaměstnavatele), práci podnikající fyzické osoby vykonávaly osobně a pracovaly společně se zaměstnanci kontrolované osoby. Ze strany podnikajících fyzických osob nedošlo k plnění díla, tj. poskytnutí kompletní služby. Podnikající fyzické osoby nic jiného tedy do plnění díla nevložily. Výsledek jejich práce tak nebyl a ani nemohl být nijak oddělen od výsledku práce zaměstnanců kontrolované osoby, když vykonávaly stejnou práci jako oni. Podnikající fyzické osoby byly součástí pracovního týmu, tudíž jejich výkon práce tak nemůže být posuzován jinak než jako výkon závislé práce.“ Prvoinstanční orgán dále uvedl: „Šetřením OLP bylo zjištěno, že činnost žadatelky vykazuje znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce a všechny znaky jsou naplněny kumulativně, tedy současně, neboť práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti společnosti MYDAV PLZEŇ s.r.o. a ve vztahu podřízenosti podnikajících fyzických osob, mezi které patří i žadatelka. Osoby vykonávají práci jménem společnosti MYDAV PLZEŇ s.r.o. podle jejich pokynů, neboť paní H. B. (zaměstnanec kontrolované osoby) rozděluje práci a kontroluje ji. Z šetření na místě vyplynulo, že jsou naplněny i důsledky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 2 zákoníku práce - práce je konána za odměnu (měsíční vyúčtování fakturací kontrolované osobě) a práce je konána na náklady a odpovědnost zaměstnavatele (za výsledek práce OSVČ za způsobenou škodu vůči třetím osobám odpovídá kontrolovaná osoba)“
17. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí krom jiného uvedla: „Znak soustavnosti Komise spatřuje v tom, že účastnice řízení chodila do práce pravidelně v šest hodin ráno, pauzu má od 11 do 11:30 a od 17 do 17:30 h, přičemž si dvakrát ročně vybírá dovolenou. Její každodenní práce v hotelu je stejná a jednotvárná. Stejně tak byl naplněn znak osobního výkonu práce, kdy účastnice řízení osobně uklízí pokoje, které jí určí vedoucí. Co se pak týká vztahu nadřízenosti a podřízenosti, sama účastnice řízení mluví o vedoucí, která po ní kontroluje odvedenou práci. Zásadní ve věci přitom není smluvní ošetření vztahu mezi účastnicí a společností MYDAV PLZEŇ s.r.o., ale faktický stav, který v tomto případě odpovídá výkonu závislé práce.“
18. Soud se se závěry správních orgánů zcela ztotožňuje a ve shodě s nimi má za to, že v případě žalobkyně byly prokázány všechny znaky závislé práce. Námitky žalobkyně tak nelze shledat důvodnými.

B.

19. Soud má za to, že se správní orgány správně vypořádaly i s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
20. Prvoinstanční orgán se přiměřeností zabýval na straně 5 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaná.
21. Žalobkyně v žalobě zopakovala své odvolací námitky.
22. Soud má za to, že odkaz žalobkyně na délku jejího pobytu na území České republiky, tj. 9 let, nijak sám o sobě neprokazuje, že by zde byly mimořádné okolnosti prokazující nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Totéž platí i pro tvrzenou rozdílnost výše výdělků na území České republiky a území Ukrajiny. Tyto důsledky jsou obvyklými důsledky zániku oprávnění pobytu na území České republiky, které zde zaniklo jednáním na straně žalobkyně, nikoli průkazem existence mimořádných okolností svědčících pro nepřiměřenost správních rozhodnutí.

V.

Rozhodnutí soudu

23. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

24. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. března 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu